

עולים כיתה - פרק 19 - עם חגי סיטרוק להיות רכז שכבה

דורין: "עולים כיתה" הפודקאסט של מורי העתיד, חושבים חינוך, עושים חינוך, מדברים חינוך.

קובי: במסגרת סדרת הפרקים שלנו, על אפיקי קידום והוראה, נדבר היום על תפקיד רכז השכבה, מדובר באחד מעמודי התווך של כל בית ספר, חטיבה או תיכון, שכבה, יחידה ארגונית בבית הספר, המאגדת בתוכה כמה כיתות ועליה מופקדים רכז או רכזת שכבה. הם אלה שמייצגים את התלמידים בפני בית הספר, ומביא את צורכי התלמידים והכיתה לישיבות הנהלת בית הספר. מה כולל התפקיד? האם הוא תפקיד אדמיניסטרטיבי, או שיש לא גם צדדים פדגוגיים? ומה מידת המעורבות האישית של רכז השכבה עם התלמידים?

אני קובי דביר, ואתם מאזינות ומאזינים ל"עולים כיתה", הפודקאסט של התוכנית לתואר שני, אם טיץ' בסמינר הקיבוצים. בפודקאסט הזה אנחנו מדברים עם ועל מורות ומורים, ועל המעשה החינוכי. הפעם נדבר על תפקיד רכז השכבה, אני שמח לארח היום את חגי סיטרוק, חגי הוא עורך דין, ומאמן כדוריד בכיר, שעשה הסבה להוראת מקצוע אזרחות, הוא מורה בחטיבת הביניים ארן בקמפוס קריית שרת בחולון, מחנך כיתה ח', ומרכז את השכבה הזו, רכז שכבה זו השנה השנייה. היי חגי תודה שבאת, איך הגעת בכלל מעריכת דין, מאימון כדוריד, להוראה באופן כללי.

חגי: וואו, נתחיל מזה שקודם כל התחלתי בכלל בתור עורך וידאו, אוקי התואר הראשון שיש לי זה תואר בתקשורת, ועסקתי הרבה שנים בעריכת וידאו, ותמיד היה לי חלום להיות ללמוד משפטים, לא רק. בתקופה שלי ללמוד משפטים במכללה לא הייתה לי את האפשרות הכלכלית, ומבחינה של ללמוד באוניברסיטה לא הייתה לי את האפשרות האקדמית, עם השנים עם ההתבגרות שלי, תהליך ההתבגרות שלי, הוצאתי בינתיים תואר בתקשורת, ואחרי כמה שנים בתור עורך וידאו, אמרתי שאני חייב לעשות, עכשיו יש לי את ההזדמנות הזאת, גם ללמוד משפטים, למדתי משפטים, סיימתי בהצלחה במכללה למנהל, עשיתי סטאז' במקום מאוד מכובד ויוקרתי, ואחר כך התחלתי לעבוד בתחום שהתחלתי, רגע לפני שהתחלתי, בתחום ההתמחות, בתהליך ההתמחות, עשיתי גם קורס מאמני כדוריד. כדוריד זה משהו שמלווה אותי באמת מגיל 0, כמעט כל החיים, ואז בשלב מסוים התחלתי, סיימתי את ההתמחות, עברתי את מבחני הלשכה, והתחלתי לעבוד בתור עורך דין. במקביל הייתי גם צריך להתפרנס אז התפרנסתי מהאימון כדוריד, ולאט לאט ראיתי שאני נמשך הרבה יותר לתחום של הכדוריד, מאשר לתחום המשפטים, כי תחום המשפטים הוא תחום מאוד תובעני, שצריך להגיע עם עור של פיל כדי להצליח בתחום הזה, זה תחום מאוד תובעני, מאוד קשה, אתה צריך לדעת להעביר את הדברים, וכשאתה מגיע עם תפיסות עולם מסוימות, ותחושות מסוימות, בגיל כל כך מאוחר לתחום הזה, מאוד קשה לעשות את הסוויץ' הזה, מצד שני, המקום הזה של חינוך והוראה תמיד היה בליבי, ובאימון התהליך של מאמן כדוריד פשוט היה....

קובי: אז טבעי היה לעשות בעצם את הבחירה, הזאת וללכת להיות מאמן כדוריד.

חגי: בדיוק, ומשמח לחינוך, מבחינתי זה היה סוג של לעבור מהמקום החינוך הבלתי פורמלי, לחינוך הפורמלי, ואני תמיד טוען שהשילוב של השניים, יצליח לייצר ממנו את הדברים הטובים.

קובי: אז איך הגעת לאזרחות? למה לא הלכת להיות מורה לספורט.

חגי: קודם כל בדקתי, אוקי בדקתי, הגעתי בסופו של דבר לסמינר הקיבוצים, מבחינה של תועלתנות, נקרא לזה, של גם תואר שני וגם תעודת הוראה, שזה הכיוון שרציתי להגיע ל-2 הדברים האלה, ומבחינה של לימודים, אז לא יודע אם זכור לך, אפילו איתך התלבטתי האם ללכת לתקשורת, כי אני באתי ממקום של קולנוע וטלוויזיה, מספיר, הולך על דווקא משפטים, ותחום האזרחות, ואני שמח שהתקבלה ההחלטה ללכת לאזרחות, כי בעיניי המקצוע הזה הוא אחד המקצועות החשובים ביותר שיש שם במערכת החינוך, לצערי, איפשרו זה מצטמצם מבחינה של שעות, אם אפשר יהיה להרחיב על זה בהמשך אני אשמח אבל....

קובי: כי בעצם אזרחות לא לומדים הרבה בחטיבת ביניים, אתה עובד בחטיבת ביניים כן.

חגי: גם. אבל גם היום יש את כל העניין של הומניסטיקה, ואיפשהו השילוב של ההומניסטיקה, די נתן את הכל מהכל, התפיסה של מקצועות המחר, הכניס את הכל לתוך סלסלה אחת של הומניסטיקה, ואז אנחנו לומדים את כל המקצועות ההומניים במקצוע אחד, וצריך לתת לזה נפח של כל מקצוע.

קובי: אבל בעצם אני תוהה, אתה אומר תועלתנות, אבל למה לא ללכת להיות מורה לספורט? זאת אומרת, אם האהבה שלך זה כדוריד, ואפשר ללכת להיות מורה לספורט.

חגי: כי אני אוהב לאתגר את המוח, ואני חושב שאיפשהו באזרחות, ואני אוהב לעשות את זה בשיעור, שאני לוקח איזשהו תלמיד, אומר לו לעמוד, דוחף אותו ולוקח לו כמה רגעים להתייבב, ואני אומר לו זה, בדיוק מה שאני רוצה לעשות לך פה במוח מבחינה של חשיבה, לערער אותך עד שאתה תתייבב ותגיע למקום הזה של לחשוב לבד, בהתאם לערכים ולתפיסות עולם שאתה נמצא בהם.

קובי: בפועל אתה מלמד גם ספורט.

חגי: בפועל אני מאמן, מלמד, עדיין אני מלמד ספורט, אני לא מלמד בבית ספר. היה בשנה הראשונה שלי כן אימנתי קבוצת כדוריד, זאת אומרת, שנה ראשונה נתתי קבוצת כיתה ז', פתחנו קבוצה שעבדה לא רע בכלל, אבל איפשהו זה בגלל העומס, אחר כך כבר הפכתי להיות רכז, ועוד כל מיני דברים, זה קצת ירד הזמינות שלי, אז זה די נשאר מאחורי.

קובי: אז הזכרת את תפקיד ריכוז השכבה, אז בוא נדבר על זה אתה כבר שנה שנייה מרכז שכבה. שנה שעברה ריכזת את שכבה ט', והם בעצם סיימו. והשנה התחלת עם שכבה חדשה וזאת שכבה ח', ספר לי קצת על השנה הראשונה שלך כרכז שכבה עם כיתות ט'.

חגי: ככה אני הגעתי למקום הזה, ממקום של די מהר יחסית, זאת אומרת שנתיים בתחום ההוראה. למזלי הרב, לשכבה שהגעתי בשנה הראשונה, יצא לי ללמד אותם במשך שנתיים, אז

קובי: זאת אומרת שהם היו ב- ז' ח'.

חגי: בדיוק.

קובי: אז הכרת את כולם.

חגי: בדיוק, ויצא לי ללמד כמעט את כל ה-5 כיתות באותה שכבה, וכשעברתי לתפקיד של ריכוז, אז כמעט כל אותם תלמידים, די הכירו אותי, ואז היה הרבה יותר נוח, גם שיקבלו אותי כרכז שלהם, למרות שהיה מעבר, החלפה של הרכזת הקודמת, וגם לי, כי אני בסך הכל הכרתי את כל התלמידים, אז המעבר, מבחינת היחסים הוא כבר היה טוב, אתה יודע שאני די מקפיד מבחינה של התנהלות בבית ספר, על רעיון שאני, לא פונים אלי בשם הפרטי, יש הרבה מורים, אין להם שום בעיה שיפנו. אני אישית מקפיד שהתלמידים שלי תמיד יפנו אלי בשם המורה, או המורה חגי ברמת היחסים של הדיסטנס זה....

קובי: מה זה נותן?

חגי: בעיניי זה שם את הסוג של השיח, כבר במקום אחר, זה כמו שאתה פונה, לרוב פונים להורים בשם אבא ואמא, אצלנו במשפחה, בכלל נהוג לפנות גם לדוד בכינוי דוד, לפני שפונים אומרים את השם, ולקחת את זה איפשהו גם מהבית, וגם מהעולם הזה של הצבא, שגם כן השפיע במידה כזו או אחרת, וכאשר אתה פונה עם התואר לפני, אתה יוצר איזשהו מנגנון של שיח שונה מול האדם שנמצא מולך, וזה לא הופך להיות איזשהו קטע סחבקי או חברי, ואני חושב שבימנו אנחנו מאוד צריכים את ההבדלה הברורה הזאת, ביחסים של בין מורה לתלמיד.

קובי: וזה עוזר? אתה שם לב שכלפיך כשמשתמשים בתואר היחס, הוא אחר מאשר לרכז אחר שלא משתמש בתואר, או למורה אחר?

חגי: כן, אני יודע לומר לך שאולי זה המקום של נוכחות שלי בשכבה, שאני משתדל להיות מעורב כמעט בכל התהליך בשכבה שלי, זאת אומרת, אני משתדל להיות נוכח ברמה כזאת שנכנס לכיתות, רק כדי להגיד בוקר טוב, ושלום לתלמידים, ואתה רואה את זה במבטים שלהם, אתה רואה שהפניה אלי בין אם זה רכז או כמורה, היא שונה בהקשר אחר.

קובי: אז בעצם אתה אומר, שהמעבר הזה מתפקיד של מורה מן המניין, לתפקיד של רכז, היה יחסית חלק אצלך.

חגי: אצלי בגלל אותה הכרות כן, זה היה לי הרבה יותר.

קובי: ואיך חווית את התפקיד, בשנה הזאת הראשונה?

חגי: לא פשוט. זה פתאום אתה נדרש לראות את התמונה הגדולה, זאת אומרת, אם עד היום יכולת להתעסק רק בכיתת החינוך שלך, ותמיד היה מישהו שהנחה אותך מה לעשות, והוריד לך הנחיות מלמעלה, מבחינה של הדברים של המערכת, מטרות, הישגים, וכל הדברים האלה, עכשיו פתאום אתה צריך לראות את התמונה הגדולה יותר, הרחבה יותר, ולדעת גם להוביל את אותם, את אותם צוות מורים להצלחה, כי בדיוק כמו מאמן, ככה גם מורה, זאת אומרת, הצלחה של התלמידים, היא הצלחה שמעידה למורה, ושהיא מעידה על השכבה, והיא מעידה על הבית ספר כולו, וכמובן על העומד בראש, או העומדת בראש הבית ספר.

קובי: אמרת שבעצם, היית יחסית מורה חדש כשנכנסת לתפקיד הזה, היו מחנכים שאתה עכשיו אחראי עליהם, והם היו יותר ותיקים ממך.

חגי: כן בוודאי גם היום.

קובי: ואיך זה מתקבל?

חגי: למזלי הרב, אני מאמין שהצלחתי ליצור יחסי חברות מאוד טובים עם הקולגות שלי, עם המורים בבית ספר, במובן הזה שהמעבר הזה היה די טבעי, גם להם, זאת אומרת, בשנתיים הראשונות שלי כמחנך, והדברים שהם ראו אותי עושה, ואיך שאני מתנהל מול התלמידים, ומול שאר השאר השכבה, זה היה נראה להם די טבעי, שאני די מהר יעבור לשלב הזה, אז ברגע שכבר נעשתה הקפיצה, אז הם די קיבלו את זה.

קובי: וכחוויה איך זה היה?

חגי: במובן שלי?

קובי: שלך האישי.

חגי: אני ?

קובי: חווית את השנה הראשונה, כשנה טובה, כשנה קשה? איזה מין חוויה הייתה לך?

חגי: שנה מאתגרת. באמת, אני גם אזכיר לך, שהיינו בסוף של התקופה של הקורונה באותה תקופה, זאת אומרת הלימודים לא נפתחו בצורה הכי חלקה, אנחנו חוונו את הקורונה במשך כמעט שנתיים, גם בהקשר של מול התלמידים, אז גם העניין החברתי מול התלמידים היה מורכב יחסית, אבל בשורה התחתונה, אני חושב שהתפקיד הזה עבר עלי בצורה באמת טובה, מאוד אני מאוד. נהייתי גם מהתפקיד, וגם מעצם העובדה שיכולתי גם לפנות אל התלמידים, לכל התלמידים, ולראות את הערכה שלהם כלפיי, בין אם אני המורה שלהם, או בין אם אני הרכז, רק הרכז שלהם, וזה זה מה שיש בחינוך, הסיפוק הזה של ואללה נגעתי בתלמיד הזה, או אחר.

קובי: ואז בסוף השנה הם הולכים, כי זה כיתה ט', איך נפרדים איך ?

חגי: מי נפרד מהם? הם עד היום מגיעים לבית ספר, זה פשוט מדהים, זה באמת מדהים, אני יכול להגיד לך שכמעט כל התלמידים מגיעים בצורה כזו או אחרת לבית ספר, באים להגיד שלום, לכל המורים. שיש לי זמן, אני יושב ומדבר איתם בחוץ, מלווה אותם ברמת החוויות האישיות שלהם, בית הבית ספר נותן טיפים, אם אפשר הם רואים בבית ספר סוג של בית, והם למדו להעריך. בגלל המעבר הזה שלהם לתיכון, הם למדו להעריך את כל הדברים שהם קיבלו בתוך הבית ספר, שפתאום הם לא זוכים לא לקבל בתוך התיכון, כי כשאתה עובר מחממה של 200 תלמידים, למקום של 500 תלמידים בשכבה, אתה פתאום נבלע קצת, ומה שהם קיבלו כאן, הם פשוט פתאום מעריכים את זה קצת הרבה.

קובי: אז הם באים באמת לחפש את זה בחטיבה.

חגי: בדיוק. כן אז העניין הזה של הפרידה, אני לא כזה חווה את זה, כי אני תודה לאל, מקבל הרבה טפטופים, כל פעם שאנחנו מגיעים לק"ש, אתה יכול לראות את ה....

קובי: ק"ש זה התיכון, צריך להגיד.

חגי: ק"ש זה התיכון, נכון בקריית שרת על תיכון, אתה רואה את האהבה שלהם לכל צוות, אומרים שמגיע כל פעם לבקר, ואני נהנה מזה.

קובי: איזה כיף אני, אתה לא אדם רגשן, אני רואה את ה....

חגי: את הברק.

קובי: כן איזה כיף.

חגי: תודה.

קובי: ספר לי קצת על השכבה שלך, היום החדשה, שכבה ח' חודשיים אחרי 3, יאללה.

חגי: אם אפשר רגע, לפני שאני קופץ לשכבה, אתמול דווקא קפצו אלי 5 בנות, שלימדתי בשכבה המחזור הראשון שלי כמחנך, תבין קם מהבית היום הם יוד בית ניקיות (י"ב), עדיין הן רואות בארן, בחטיבה סוג של בית, שהן נהנות לבוא ולשבת, ולדבר, וזה מה שעושה את החטיבה הזאת, למקום כל כך טוב ובטוח, עבור אותם תלמידים. עכשיו בנוגע לשכבה עכשיו, את השכבה הזאתי קיבלתי בכיתה ח', הבעיות תיכנס לשכבה, כמו שעכשיו התחלתי, זה שההיכרות שלי עם התלמידים שם היא לא הייתה מספיק טובה, זאת אומרת, אם הכניסה שלי לשכבה הקודמת הייתה כניסה מאוד חלקה, בגלל שהכרתי את התלמידים, והיה לי נוח גם אליהם, היום אותם תלמידים אמנם מכירים אותי, יודעים בעבר כי הם כבר עברו שנה ז', וראו את הנוכחות שלי, אז הם כן מכירים אותי, אבל לי אישית, אני חושב שאני צריך לעשות הרבה יותר מאמץ כדי להגיע למקום, שאני יכול לפנות לכל אחד ואחד מהתלמידים, אני יכול להגיד לך ששנה שעברה, הכרתי את כל התלמידים שלי, כל ה- 220 תלמידים שהיו, עכשיו פחות.

קובי: זה בעצם מאפיין כל מי שנכנס לתפקיד רכז שכבה, בין אם זה ב ז' או ב ח', אתה לא מכיר אף אחד, אתה מקבל אחריות על מאות ילדים, שאתה בעצם לא מכיר, בכלל, חוץ מאולי בשם.

חגי: אני חושב שזה.

קובי: על דף, על שם בדף, אפילו אתה לא מכיר אותם.

חגי: אני אגיד ככה, לרוב יוצא לך להכיר, את התלמידים שאתה יודע שאתה צריך למפות בצורה כזאת או אחרת, בין אם זה הטובים ביותר, ובין אם זה הפחות טובים.

קובי: הבעייתיים, איך להגיד את זה בעדינות.

חגי: בדיוק. איפשהו אלה שנמצאים באמצע, אסור לנו להגיע למקום שהם יהיו שקופים, ובגלל זה התהליך שלנו, להכיר את אותם תלמידים הוא חובה, ואני אומר לך, אני צריך לדחוף את עצמי למקום הזה, של להכיר את כל התלמידים בשכבה, ובגלל זה אני משתדל להיכנס כמה שיותר לכיתות, למזלי אמרתי לך בגלל שהם כבר הכירו אז לראות אותי כרכז, זה היה להם די טבעי בהקשר של השכבה עצמה. גם הגענו לשכבה מאוד גדולה, אנחנו היום שכבה של כמעט 240 תלמידים, שזה 8 כיתות, יש לנו 2 כיתות שהן חינוך מיוחד, ל"ל, לקווי למידה, בסך הכל כמובן שיש את כל אותן מגמות, אני לא יודע כמה אנשים מכירים את החטיבה עצמה, אז יש לנו מגמות של מחול, אתלטיקה, כדורסל.

קובי: שזה בדרך כלל חריג בחטיבת ביניים כי בדרך כלל חטיבת ביניים היא כללית והמגמות מתחילות רק בתיכון אחת הייחודיות של הדברים ייחודיים בקמפוס קריית שרת זה שיש להם מגמות שמתחילות כבר מהחטיבה והן מובילות עד הצלחות גדולות בתיכון.

חגי: בדיוק עד התיכון בדיוק וגם בחטיבה יאמר לזכותם כי באמת מחזיקים אנשי מקצוע ברמה מאוד גבוהה בתחומים בין אם זה כדורסל המחול ואתלטיקה שאפשר לראות שבהישגים הישגים ארציים אפילו

קובי: ואני רוצה רגע להיכנס איתך על באמת לתפקיד הזה של רכז שכבה יש איזה הגדרת תפקיד כתוב איפשהו כשאתה נכנס לתפקיד הזה אתה יש איזה מדריך לרכז שכבה צעיר מה איך זה עובד העסק הזה? אפשר הגדרת תפקיד?

חגי: אני אגיד ככה: יש הגדרת תפקיד, שאתה מקבל אותה ברמת השיחה האישית עם מנהלת בית הספר. בשנה שעברה ברמת מפגש שבועי, כל שבוע הייתה לי פגישה עם המנהלת חגית, מנהלת מאוד שאני מעריך, מאוד מאוד מקצועית, מאוד יודעת את כל הדברים איך לעשות, מה לעשות, מה להגיד, ואיך לפנות הרבה שנים בתחום, ובמשך כל שבוע הייתי נפגש איתה, עם מחברת, מנהל את הדברים, היא מנחה אותנו, מנחה אותי, איך להתנהל נכון מבחינה של ישיבות, למשל זאת אומרת זה משהו שעד היום היית בסיסא של המורה שמגיע לישיבות צוות, ושומע את הרכז, אז עכשיו אתה צריך לדעת מה אתה עושה, אין ישיבה שאתה לא מגיע מוכן, זאת אומרת כל ישיבה שאתה מגיע.

קובי: שצריך להכין אותה לפני.

חגי: בדיוק. זה כמו להגיע לשיעור, אתה מגיע ל-45 דקות לפגישה עם הצוות, ולא יהיה מצב שאתה לא מוכן. אתה יודע בדיוק על מה אתה הולך לדבר, יש לך רשימה מסודרת, אתה כמובן רושם את הנוכחים, ואת הנושאים, את הדברים שיעלו בכל שיח כזה, אנחנו גם מאפשרים סוג של שחרור, שכל אחד יביע את הדברים שהוא רוצה, מה הוא חושב שצריך לעשות, מה לתקן, איפה יש לו קשיים, איפה הוא מתמודד עם איזשהו קושי מסוים, וסוג של גם ישיבה, וגם סוג של קבוצת טיפול נקרא לזה, שכל אחד נותן את ההיבט שלו.

קובי: שאתה בעצם מוביל כרכז.

חגי: ואני מוביל כרכז. עוד משהו בהקשר הזה, שמתיישב למה שאמרת השנה, בניגוד למה שבשנים עברו יש רכז מוביל, ויש רכז מלווה, היום אנחנו נמצאים בבית ספר. אחד הדברים שחגית המנהלת החליטה שהיא עושה השנה, זה היא מכשירה את הצוותים הבאים, זאת אומרת תמיד יהיה איזשהו אפשרות שיהיה לנו עוד רכז, או עוד מישהו שיהיה כבר מוכשר לתפקיד הזה, אז בכל אחת מהשכבות אנחנו יכולים למצוא 2 רכזים. רכז מוביל ורכז מלווה. אני יחד איתי ותודה לאל יש עוד רכז, ואנחנו חולקים את התפקיד. הוא יושב איתי, אנחנו כשאנחנו עושים למשל ישיבה, אז אנחנו קובעים את התכנים, מה הסדר היום, על מה אנחנו הולכים לדבר, ומשמה אני מוביל מידי פעם, הוא מידי פעם, אני נותן לו שהוא יעשה את הכל, אוקי?

קובי: זאת אומרת בעצם לא השאירו אותך לבד.

חגי: כן.

קובי: וזה נוסך ביטחון כשאתה נכנס כשיש לך מישהו יש לך איזה גיבוי כזה.

חגי: זה נותן המון ביטחון, בעיקר בימים שאתה לא נמצא, או בימים מורכבים. אני אתן דוגמאות של ימים מורכבים: טיול שנתי, אוקי כל ההכנות לטיול שנתי, הטיול שנתי זה כבר הסוף, אם לא הגעת מוכן עד לטיול השנתי, אתה בבעיה, ויש המון דברים שצריכים להיות מוכנים לקראת אותו טיול, ימי הורים, אסיפות הורים, חלוקה של הדברים מבחינת הצוות, אז וכמובן הימי חופשה. אוקי אני בחופש ביום מסוים, והוא בחופש ביום אחר, ככה שיוצא שאחד, משלים את השני, כל פעם בהעדר, אז זה נותן המון רוח גבית, להמשיך עבודה תקין.

קובי: התפקיד הזה של רכז שכבה, הוא תפקיד אדמיניסטרטיבי, או שהוא גם תפקיד פדגוגי?

חגי: אם הייתי מנסה להגדיר רגע מה זה אדמיניסטרטיבי, אז בהקשר של דברים לוגיסטיים קטנים, כמעט אין התעסקות עם זה, זאת אומרת הדבר היחיד שאנחנו מתעסקים ברמה האדמיניסטרטיבית, וזה גם כן ברמה שיהיה נוח לתלמידים להיות בכיתה, זה בתחילת השנה לוודא שיש, בכל הכיתות את מספר הכיסאות הנכון, שהכיסאות חדשים תקינים, שולחנות זה המקום היחיד שממש מתעסקים, איפשהו בקטע האדמיניסטרטיבי, אבל כל השאר זה ברמת הפדגוגיה, להוביל את הילד להצלחה,

להוביל את הבית ספר להצלחה, למטרות והישגים, עכשיו כמובן שיש דברים שהולכים יד ביד, אוקי? זאת אומרת אתה לא יכול ללמד את הילד, אם לא נוח לו לשבת בכיתה, אוקי אתה לא יכול לשבת בכיתה, כי המזגן לא עובד, המזגן מטפטף, אבל ההתעסקות שלך ברמה היומיומית, בהקשר הזה היא די שולית יחסית, לרוב זה הכל פדגוגיה.

קובי: אבל בדברים האלה אתה יודע יש ישיבות, ועוד יש ערימות של ישיבות, והנחיות ולאסוף כספים לזה, או לוודא ששילמו את העור, לעבור על הרשימות זה המון.

חגי: אז אדמיניסטרציה, נגיד של טיול שנתי, אני יכול להבין על מה אתה מדבר, של לאסוף את האישורים, ולוודא שיש לו כל אחד את החדר שלו, והדברים האלה, זה נשים בצד אוקי? ברמת היומיום של ישיבה למשל, אז אתה מדבר על התכנים של מה שהולך להיות השבוע, אוקי? למשל יש פי בי אל, איפה המקום שלכם מהבחינה של הפי בי אל, אוקי? מבחינת שיעורי חינוך, מה התכנים, אנחנו עוקבים אחרי המחנכים שלנו במובן הזה, של לראות את המחברות של תלמידי חינוך, של שיעורי חינוך שלהם, לראות שהדברים עובדים, אנחנו משתדלים למפות את השכבה בכל רגע נתון, מבחינת התלמידים וההישגים שלהם, אוקי? איפה אנחנו צריכים לתת נקודות חוזק, אני יכול לתת, ולספר לך, ששנה שעברה עם שכבה ט', עשינו מיפוי כזה, שנועד לקחת את אותם תלמידים, שהיה איתם איזושהי מורכבות, או בעיתיות, או חלשים במקצוע כזה או אחר, ובנינו היום תוכנית, שמאפשרת להם לקבל שיעורים פרטניים באותן מקצועות, כי בדרך כלל הפרטני מבוסס על ידי זה שהרכז של המקצוע, או בליווי כמובן המורה המקצועי, קובע מי התלמידים שילכו לפרטני, וכאן יצרנו להם איזושהי תוכנית, מתוך אותו זיהוי של אותם תלמידים שעלו בישיבות המיפוי שעשינו ביחד, וכמובן שהכל כמובן דרך המלט, שבאה ואומרת, כן בוא ניקח את זה צעד קדימה.

קובי: אז אתה מדבר הרבה על לקדם את התלמידים, מה באמת מידת המעורבות שלך בחיים של התלמידים? עכשיו אתה רק בהתחלה עם השכבה, אבל נצפה חצי שנה קדימה, או בחצי שנה אחרי, שהיית כבר בשנה שעברה, בתוך הכרות עם השכבה, מה מידת המעורבות שלך? כמה אתה יודע עליהם? כמה, או שזה רק המחנכים יודעים ומעורבים בחיים שלהם.

חגי: ככל שאתה יותר קרוב לתלמיד, אתה יודע יותר, זאת אומרת, בגלל זה המחנך יודע את התמונה הגדולה בכיתה שלו, אוקי? זאת אומרת הוא רואה את התלמידים שלו, הוא יודע מי הם, הוא מכיר אותם ברמה אישית הרבה יותר טוב ממני, אוקי? לא יקרה מצב כזה שאני לא אדע דברים משמעותיים אקוטיים שקשורים בתלמיד כזה או אחר אוקי אני יכול להגיד לך שכמובן משהו שלא הזכרנו שזה הזמן להגיד את זה שבכל ישיבה יש גם את היועצת והיועצת היא חלק מאוד מאוד חשוב באותו עניין של היכרות של התלמידים מבחינת העניין הרגשי של אותם תלמידים אז כמובן שאנחנו בדרך כלל יודעים לזהות את התלמידים המורכבים שיש איתם בעיות משמעת יש את זה בכל בית ספר אוקי ולרוב כל מורה מכיר את זה שאוטומטית כן השם הזה הבנתי אבל זה לא מספיק ואסור לנו כמו שאמרתי כבר מקודם להגיע למקום כזה שאנחנו לא מכירים את כל התלמידים האחרים אז כן לצערי עדיין בשכבה הזאת אני פחות אבל אם אני מסתכל בשנה שעברה אני יכול להגיד לך שבסוף השנה מעבר לזה שידעתי את ההיכרות האישית של שם של כל תלמיד יכולתי גם לדעת קצת יותר לפחות פרט אחד או 2 על תלמידים וזה משהו שמאוד חשוב להגיע אליו.

קובי: כל הדברים האלה שאתה מתאר זה המון שעות זה עבודה מסביב לשעון.

חגי: למה אתה שואל עכשיו האם זה משתלם.

קובי: זה משתלם?

חגי: ככה.

קובי: אז אני אשאל אותך תיכף אם זה משתלם זה חשוב לדעת אבל זה איפה מכילים את כל זה ?

חגי: זה חלק מדרישות התפקיד לדעת להכיל את הדברים האלה זה חס וחלילה .

קובי: זאת אומרת כשאתה נכנס לתפקיד אתה יודע שאתה לוקח על עצמך להיות זמין 24/7 כל מה שקורה בשכבה אתה....

חגי: אני לא זמין 24/7 אוקי? אני זמין 24/7 לצוות שלי.

קובי: אוקי.

חגי: אוקי אני גם אומר להורים אין לי שום בעיה למורים כן לא נכון.

קובי: אז הם בזמינות זאת אומרת אתה 24/7 לא משנה למי זה לא ל-200 תלמידים אבל זה לצוות אם חלילה קורה משהו אתה צריך להיות שם.

חגי: בדיוק לצוות שלי אוטומטית אני זמין 24/7 אוקי מנגד אני אגיד להם שאם זה לא משהו דחוף בוא נדבר מחר בבוקר אוקי עם התלמידים אני קובע להם את השעה אני אומר להם אני זמין עבורכם עד השעה 8 וחצי אוקי אגב רק לתלמידי הכיתה שלי מנגד.

קובי: כיתת חינוך.

חגי: של כיתת החינוך שלי, כמובן, מנגד אין לי שום בעיה, ואני נתתי לכל המחנכים, יש לכם את הטלפון שלי, אין לי שום בעיה תתנו אותו לכל אחד מההורים, אני שם את עצמי בפרונט, ואין לי שום בעיה לבוא ולדבר עם כל אחד מההורה, שהוא רוצה לדבר איתי, זמינות, יש שעות תפקיד אוקי? יש את השעות אני גם מאמן, אני משתדל איפשהו בין לבין, לחזור ולטפל באותם מקרים, אני כמעט אף פעם לא....

קובי: אתה יודע, אתה אומר, שעות תפקיד, מה זה שעות תפקיד? אני לא מכיר הרבה אנשים שעובדים, אתה אומר עד 8 וחצי בלילה, זה מגבלה, אז זה אומר שאתה צריך להיות זמין עד 8, ואתה כאילו בכוננות כל יום עד 8 וחצי, זה המון.

חגי: אני לא אני לא רואה את זה בכוננות, אני חושב שאיפשהו המסגרת של שעות העבודה של מורה, השתנו בצורה ששונה לגמרי ממה שאנחנו גדלנו כילדים, העולם, התקשורת בין המורים לתלמידים השתנה לגמרי, אני מכיר את זה מהעולם שלי כמאמן, אם ספרנו את המורים, או את המאמנים, רק בפרק זמן שהיינו נוכחים בכיתה, היום גם מורים, גם מאמנים, גם רכזים, כולם כבר נמצאים, כמעט כל הזמן בצורה כזאת או אחרת, זמינים לתלמידים שלהם. אני לפעמים מבקש מהמורים, אל תהיו זמינים אחרי 9 וחצי 10 בלילה, מורים פונים אלי בשעה הזאת, אני שואל אותם, אתם חושבים שזה נכון עכשיו לטפל בזה? אז אם הם מראים לי שבאמת יש סיבה מוצדקת, ואללה אני לא אגיד להם לא, אבל אנחנו גם צריכים לדעת לשים לזה איזשהו סוף. יש מורים שבאים ואומרים, אני עד השעה הזאתי לא יכול להיות זמין כי אני עסוק עם הילדים שלי, יש לי את ההשכבות, יש לי את הלא יודע, כל אחד והמקום שלו, ובגלל זה אני מעדיף להיות זמין להורים מ-8 וחצי עד 9 וחצי זה השעה הנוחה לי, שזה יכול להיות גם נוח להורים האחרים, אוקי? אני אישית עד 8 וחצי, בגלל המקום שלי, אולי כרווק, זה המקום שאני מאפשר.

קובי: אז עכשיו נחזור לשאלת האם זה השתלם?

חגי: כן. ואני יודע שהיה כאן סוג של פאזזה, כן כי אני חושב שהמקום הזה של רכז זה הדרך, זה הפלטפורמה הראשונה שלך להיות מנהל, ולא סתם מנהל אלא ממש לחשוב שבית ספר צומח, אוקי? בית ספר צומח, בסופו של דבר בשנה הראשונה שלו, הוא עובד עם שכבה אחת, וזה מה שעושה רכז הוא מתחיל עם שכבה אחת, אמנם הוא נשאר במקום הזה, אבל הוא רואה תמונה הרבה יותר גדולה, והרבה יותר רחבה, מכל תפקיד אחר.

קובי: זאת אומרת, אתה מדבר איתי על תגמול של ידע, לקראת העתיד.

חגי: אתה דיברת על תגמול כלכלי.

קובי: ואני שאלתי כן.

חגי: תגמול כלכלי.

קובי: אתה יודע, בוא, בסוף כולנו עוסקים בשאלת, כמה כסף נכנס לבנק בסוף.

חגי: אז ככה אני חושב שאיפשהו הרפורמה כרגע, אני מאוד מקווה שתצא לפועל, תשפר את זה, להגיד לך שהיא הופכת את זה למאוד כדאי כלכלי? אולי, עד היום הסכום....

קובי: ואתה, אתה צופה על פני עתיד, בוא נדבר רגע על ההווה.

חגי: בוא נגיד ככה, בשביל 350 שקל, זה לא התפקיד ששווה לעשות אוקי? וזה מה שהם מקבלים, חייבים לציין שאתה מקבל גם שעות תפקיד אוקי שאתה עושה שם.

קובי: זאת אומרת אתה בעצם פחות מלמד פחות שעות בכיתה ואתה יותר....

חגי: בדיוק, ואתה מקבל את זה. הרפורמה איפשרה קצת נותנת איזשהו תיקון, כי הבנתי שזה הולך להיות 10 אחוז מהמשכורת בסיס, שזה כבר הרבה יותר טוב ממה, שמה שיש.

קובי: כן זה לא 100 זה 200.

חגי: מה זה?

קובי: כן זה לא 100 זה 200, כאילו מכפילים לך את זה אבל....

חגי: כן.

קובי: השאלה היא כמה. אבל אתה אומר שבעצם הראיה שלך זה, שזה משתלם, כאילו בטווח הרחוק, זאת אומרת, הראיה שלך היא עתידנית, אם אני רוצה להיות מנהל, אני צריך לעבור כמה מנהלי תפקידי מנהלים בדרך, אז רכז שכבה זה אחד מהם, וגם אם זה לא כל כך מתגמל כלכלית, אז צריך לעשות את זה.

חגי: אני חושב שזה יכול, אולי אני כן, ובנוסף לזה זה גם יכול להעיד עליך ועל הכישורים שלך, אוקי? זאת אומרת אם משהו רוצה לדעת את המקום שלו, איזשהו משהו שיכול, התנהלות מסוימת, שיכולה לשקף לו איך הוא כמנהל, או איך הוא כמישהו שמפעיל מערכת מסוימת, זה ההזדמנות הראשונה, ששווה לו לעשות עצירת ביניים, ולהגיד בוא נבדוק את זה, בוא נבחן את זה.

קובי: תגיד, כרכז שכבה אתה בעצם חלק מצוות הנהלה של בית ספר, אתה משהו שמורים בדרך כלל לא שותפים אליו, אז אתה עכשיו חלק מהנהלה, זה תפקיד בכיר כבר, איך זה להיות בהנהלת בית ספר?

חגי: תראה, קודם כל כדי לענות על השאלה הזאת, הייתי רוצה להכניס אותך רגע לחדר מורים שלנו, החדר מורים שלנו מאוד מגוון, מאוד מגוון, זאת אומרת אתה יכול למצוא שם דתיים, לא מזמן היה גם חרדי, אתה יכול למצוא ערבים מוסלמים, ערבים נוצרים, אנשים שבאים חובשי כיפה, קיבוצניקים, קשת מאוד רחבה של אנשים, שאותם אנשים גם בסופו של דבר, גם נכנסים לתוך כל המקום הזה של ההנהלה, וכל אחד בא עם התפיסת עולם שלו, עם העמדות שלו, עם הראיה הפדגוגית שלו, כאשר יש מנהלת שידעת לקבל ולשמוע, ובסופו של דבר, היא מנתבת את הדברים, שהיא חושבת לנכון שיתרמו ויקדמו את הבית ספר, מעבר לזה ששייכות הנהלה, הן פחות או יותר כמו עם ישיבות, הישיבות צוות של רכזים שמאוד מדויק, ומאוד מתוכנן, הרבה פעמים הם ישיבות שנועדו קצת לשחרור, קצת לדבר אחד עם השני, ופחות במובן הזה של כאן ועכשיו, כי זה לא פשוט, בחדר הזה יושבים אנשים, שהם לרוב שומעים את הדברים הלא פשוטים שיש בבית ספר, והמורכבויות שיש ברמה היומיומית בבית ספר, וגם הם צריכים את השיחות שחרור, שלמשל הם לא יכולים לעשות מול המורים, והם צריכים אחד את שני, אז גם זה, איזה משהו שחייב לציין.

קובי: יש דברים שהצלחת לקדם מהתפקיד הזה, ולא הצלחת לקדם נגיד מתפקיד מורה מין השורה?

חגי: אני חושב, שמה שעשיתי שנה שעברה, בהקשר של התוכנית הזאת, שאמרתי לך, ואפילו היה לה שם, ארן מעלה, של להביא ילדים מתוך מטרה, לקדם אותם לתיכון, מין פוש כזה, משהו שאלמלא היותי רכז, אני בספק אם זה היה מצליח, זאת אומרת אני אגיד את זה אחרת, הדרך היחידה שזה יכול להצליח, זה אם הייתי כמורה, מעביר את זה לרכז, ועובד יחד עם המורה כרכז, כדי שזה יצליח, כמובן מול המנהלת, אבל המקום הזה של מורה, יש לך יד חופשית לעשות מה שאתה רוצה אוקי? תביא רעיונות, תביא יוזמות, קדם את הדברים, בוא נשב דבר עם זה.

קובי: זאת אמירה שלך כרכז למורים? תביאו לי רעיונות ונקדם אותם?

חגי: בדיוק.

קובי: ויש דברים שלך, שאתה האג'נדה שלך, שאתה מצליח לקדם היום?

חגי: אני חושב שאיפשהו, בשיעורי חינוך, אני משתדל להיות הרבה יותר נוכח, מעבר לזה שאני חושב, שנוכחות, נוכחות שלי כרכז, היא מאוד משמעותית, אבל התכנים שאתה מעביר בשיעורי חינוך, ושאתה דואג שזה יהיה ברמה של כל השכבה. אתן דוגמה, למשל שבוע האלימות, אוקי? אז זה לא די בלהעביר עוד איזשהו מערך שיעור, בוא ניצור משהו, אז אמרנו שבשיעור שמתעסק בעניין הזה, כל כיתה מייצרת איזשהן מודעות, שאחר כך תולים את זה כקישוט בכיתה, אז הנה יש לך עוד איזשהו משהו שאתה הצלחת, גם לא רק להעביר להם כאיזשהו עוד טקסט, אלא כאיזשהו משהו שיושב להם פרונטלי מול הפנים, 24/7-8 שעות ביום.

קובי: תן טיפ למורה או מורה שמתלבטים אם לקחת על עצמו את תפקיד רכז השכבה.

חגי: אני חושב שאמרתי את זה מספר פעמים נוכחות. זאת אומרת שם המשחק כאן, להיות נוכח ושיראו אותך כל הזמן. אל תהיה רק בכיתה שלך. אין לך שיעור כרגע? קפוצ' לכתות אחרות. תיכנס תגיד שלום, תוודא שהכיתה נקייה, נעים, אוקי? תראה את ההתנהלות, תסתכל על התלמידים בעיניים, כשאתה מדבר איתם, תסתכל עליהם בעיניים בגובה העיניים, תמיד, וזה לא משנה מה התפקיד שלך כשמדברים איתך בגובה העיניים.

קובי: וטיפ אחד, למי שמתלבט אם להיכנס להוראה.

חגי: אני לא חושב שכאן יש טיפים, אם אתה מתלבט כנראה שזה לא המקום שלך, אני חושב שכאן זה צריך לבוא ממקום רגשי מאוד פאשן למקום הזה. אני יכול להגיד לך ש-לספר לך משהו שהיה לי, אני עברתי ניתוח עכשיו בברך פה ונסעתי לפיזיותרפיה, והפקידת קבלה שאלה אותי מה אני עושה ואמרתי שאני מורה. היא אומרת: "את המורים אני מעריכה יותר" אני עושה "למה?" "אפילו קצת יותר ממורות" אני עושה לה "למה?" "כי מורה שמגיע מגיע מותך מקום של ידיעה מתוך מקום של אידיאולוגיה מתוך רצון אמיתי לבוא לתקן ולעשות" "הייתי רוצה לראות הרבה יותר מורים במערכת החינוך כן מורים גברים.

קובי: לקראת סיום הגענו לשאלת השאלון המהיר. חגי אני שואל שאלה, ואתה זורק את המילה הראשונה שעולה לך בראש.

חגי: המילה הראשונה שעולה לי בראש, מעולם לא עשו לי את זה אבל אני אנסה לזרום.

קובי: אז יאללה

קובי: ח'3

חגי: מדהימים

קובי: טיול שנתי

חגי: ואו נצליח

קובי: חלוקת תעודות

חגי: נעבור את זה יחד עם שבעת המורים האחרים..

קובי: שיעור חינוך

חגי: ערכים

קובי: משכורת. זה לא החלק החשוב

חגי: זה חשוב אבל לא הכי חשוב

קובי: מה עוזר לך להתגבר בסוף יום קשה?

חגי: המקום שלי כמאמן השחרור הזה , ומוזיקה טובה.

קובי: רכז שכבה טוב הוא :

חגי: מישהו שהתלמידים שלו חוזרים אליו אח"כ הביתה ללחוץ לו את היד.

קובי: תלמיד טוב הוא :

חגי: תלמיד שיודע להגיד מה הבעיה שלו , באמת, זאת אומרת. אני לא אגיד משמעת וכל דברים האלה אבל באמת יש תלמידים שקשה לנו לזהות מה הבעיה, ואם הוא רק יגיד לפעמים יהיה את האפשרות בוא ניתן לך את הפתרון. ובגלל זה לא משהו שתמיד רואים.

קובי: אם טיץ'

חגי: אחלה מסלול.

קובי: סמינר הקיבוצים

חגי: תודה רבה על השנתיים האלה מאוד נהנתי .

קובי: חגי תודה שבאת . אני רוצה לאחל לך שתמשיך לטפס בסולם בקצב שאתה רוצה בו, ושתדע להנות מהדרך, שאתה בוחר אותה ובעיקר שתמשיך להצליח בה באהבה גדולה.

חגי: תודה רבה היה לי כיף להיות פה.

קובי: "עולים כיתה" כאן סיימנו, אנחנו מחכים לכם בדף הפייסבוק של התוכנית שלנו, שם תוכלו להגיב על הפרק ששמעתם, לשתף בתובנות שלכם, או לשאול שאלות, חפשו "תואר שני מוסמך בהוראה, אם טיץ', סמינר הקיבוצים". אני רוצה להודות לד"ר עדי שרעבי, ראשת תכנית מוסמך בהוראה, אם טיץ' בסמינר הקיבוצים, לאוהד כץ מהמרכז החדשנות בסמינר הקיבוצים, ולכם על ההאזנה. אני קובי דביר, ואתם מוזמנות ומוזמנים לדרג את הפודקאסט שלנו בחנויות האפליקציות, ולסמן עוקב, כך תקבלו התראה על כל פרק חדש שעולה לאוויר, נשתמע בפרק הבא.